

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/131/2017
Identifikačné číslo spisu: 1212201476
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1212201476.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C., trvalým pobytom v R., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, so sídlom v Bratislave, Kutlíková 17, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/22/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. apríla 2017 sp. zn. 3Co/649/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. apríla 2014 č.k. 11C/22/2012- 120 zamietol návrh žalobcu a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde 26.januára 2012 domáhal zaplatenia 1 170,15 € s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Zároveň sa domáhal určenia, že spoločnosť AES, spol. s.r.o. nikdy neprevádzkovala taxislužbu, a žiadne jej vozidlo ani nebolo nikdy používané ako taxík; a JUDr. Milan Hupka koná v konaní Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 25Cb/170/2002 ako nezákonný sudca, keď mu vec bola pridelená po nezákonnom odňatí veci zákonnej sudkyňi JUDr. Zuzane Korčekovej.

1.1. Súd prvej inštancie uznesením z 26. novembra 2012 č.k. 11C/22/2012-84 pripustil zmenu petitu návrhu jeho rozšírením o dva určovacie výroky, podľa ktorých sa žalobca domáhal určenia, že spoločnosť AES, spol. s.r.o. kúpila auto O. EČV: R. a používala ho pre vlastnú potrebu; a zároveň, že spoločnosť AES, spol. s.r.o. voči spoločnosti AUTOTREND, s.r.o. vždy vystupovala obdobne ako fyzická osoba, ktorá používa služby autoservisu na opravu áut používaných pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti.

1.2. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca sa v tomto konaní domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II., žalobca svoj nárok predbežne prerokoval s Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom na

základe oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku tejto žiadosti nebolo vyhovené. Nesprávny úradný postup mal spočívať v preradení jeho občianskoprávneho nároku na obchodný úsek prvej inštancie. Návrh, ktorý 30.septembra 2002 podala spoločnosť AES, spol. s r.o., (ako právny predchodca žalobcu), bol pôvodne pridelený na vybavenie JUDr. Zuzane Korčekovej, pričom konanie bolo pôvodne vedené pod sp.zn. 7C/224/2002. Rozhodnutím z 15.októbra 2002 predsedníčka súdu prvej inštancie súhlasila s preradením veci z registra C do registra Cb, čím mala žalobcovi podľa jeho názoru odňať zákonného sudcu; vec bola následne pridelená JUDr. Milanovi Hupkovi, pričom konanie bolo vedené pod sp.zn. 25Cb/170/2002. Súd prvej inštancie uviedol, že predpoklady pridelenia veci zákonnému sudcovi, činnosť súdov pri zabezpečovaní riadneho výkonu súdnictva a postavenie predsedu súdu pri výkone súdnictva upravoval ku dňu preradenia návrhu do iného registra zákon č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), ktorý ako všeobecne záväzný právny predpis priamo v § 26 ods. 1 zakotvoval, že činnosť súdov sa pri zabezpečovaní riadneho výkonu súdnictva určuje v rozvrhu práce, pričom na zostavenie rozvrhu práce bol príslušný predseda súdu. Rovnako § 11 citovaného zákona splnomocňoval predsedu súdu na výkon súdnictva patriaceho okresnému súdu v súlade s rozvrhom práce. Z uvedeného vyplýva, že zákon priamo splnomocňoval predsedu súdu na prijatie internej normy (rozvrhu práce), v rámci ktorej bola bližšie vymedzená úprava činnosti súdu pri zabezpečení riadneho výkonu súdnictva. Mal za nepochybné, že za riadny výkon súdnictva je potrebné považovať aj vymedzenie odboru pôsobnosti jednotlivých súdnych registrov a postup pri zápise vecí do týchto súdnych registrov. Samotný zákon účinný k 15. októbru 2002 vo svojich ustanoveniach predpokladal, že predsedovia jednotlivých súdov sami zostavia rozvrh práce postupom upraveným v citovanom zákone, pričom im poskytoval pomerne široký priestor pri výkone tejto kompetencie a neobsahoval bližšie obmedzenia, ktorých by sa predsedovia súdov mali pri zostavovaní rozvrhu práce striktnie pridržiavať. Zastával názor, že pokiaľ predsedníčka súdu, ako osoba splnomocnená zákonom na výkon súdnictva, postupovala pri preradení veci z občianskoprávneho registra do obchodnoprávneho registra v súlade s rozvrhom práce zostaveným na základe splnomocnenia citovaného zákona, nemohla svojím konaním spôsobiť vznik nesprávneho úradného postupu. Rovnako neobstojí tvrdenie žalobcu, že ustanovenie § 51 zákona o súdoch a sudcoch nepočíta s tým, že by vec pridelená náhodným výberom bola na základe opatrenia predsedu súdu pridelená inému, než zákonným spôsobom určenému zákonnému sudcovi a tento postup je výsledkom vykonávacej vyhlášky, ktorá je však predpisom nižšej právnej sily, a pokiaľ je v rozpore so zákonom, je neplatná. Žalobca pri svojej argumentácii vychádzal z právnych predpisov účinných v súčasnosti, t.j. zákona č. 757/2004 Z.z. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. Súd prvej inštancie poznamenal, že na prejednávanej veci bolo potrebné aplikovať právne predpisy účinné v čase, kedy malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, t.j. k 15. októbru 2002. Zopakoval, že v predmetnom čase splnomocňoval predsedu súdu na výkon súdnictva v súlade s rozvrhom práce priamo zákon č. 335/1991 Zb.; súd prvej inštancie tak v konaní nedospel k záveru, že by bol daný nesúlad medzi predpismi rôznej právnej sily, ktoré bolo potrebné aplikovať na prejednávajúcu vec.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa príslušných ustanovení uvedeného zákona sa právne veci v súlade s rozvrhom práce prideliť sudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov. Spravovací poriadok pre okresné a krajské sudy v znení účinnom ku dňu podania návrhu, t.j. 15. októbru 2002, v § 2 vymedzoval okolnosti, za ktorých môže predseda súdu poveriť vybavením veci iného sudcu. Išlo o prípady dlhodobej neprítomnosti sudcu alebo výrazných rozdielov v pracovnom vyťažení, náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonať jednotlivé úkony v konaní alebo prípady, kedy dôjde k vylúčeniu sudcu. Dôvodom pre preradenie veci na obchodnoprávny úsek bola skutočnosť, že účastníkmi konania boli dva podnikateľské subjekty, pričom predmetom prejednávanej veci bola oprava motorového vozidla, ktoré slúžilo spoločnosti AES, spol. s r.o., vystupujúcej na strane žalobcu, na podnikateľské účely a jednalo sa o služobné vozidlo spoločnosti. Uvedené predniesol samotný žalobca aj na pojednávaní konanom 19.októbra 2004 pod sp.zn. 25Cb/170/2002, preto súd prvej inštancie vyhodnotil toto tvrdenie žalobcu ako pravdivé a nesporné. Obchodný zákonník upravuje tzv. relatívne obchodnoprávne vzťahy, ktoré vznikajú medzi podnikateľmi, ak je pri ich vzniku zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Skutočnosť, že spoločnosť AES, spol. s r.o. nikdy nepodnikala v oblasti autodopravy, t.j. predmetné motorové vozidlo nikdy priamo nevyužívala za účelom dosiahnutia zisku, ešte neznamená, že na právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania sp. zn. 25Cb/170/2002, nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Ako uviedol sám žalobca, motorové vozidlo bolo používané ako služobné vozidlo pre potreby konateľov spoločnosti, t.j. je nepochybné, že spoločnosť AES, spol. s.r.o. využívala predmetné vozidlo v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti. Ustanovenie § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka výslovne nevymedzuje, že záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi vznikajú len za účelom dosiahnutia zisku, t.j., že tieto záväzkové vzťahy vznikajú striktne v medziach predmetu, v rámci ktorého podnikateľský subjekt vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v širšom zmysle. Súd prvej inštancie mal za to, že pokiaľ spoločnosť AES, spol. s.r.o. využívala motorové vozidlo zn. O. 1.7 D, Y. ako služobné vozidlo slúžiace pre potreby konateľov spoločnosti a nie na súkromné účely predstaviteľov spoločnosti, právny vzťah, na základe ktorého sa spoločnosť AUTOTREND, spol. s.r.o. zaviazala vykonať záručnú prehliadku vozidla pre spoločnosť AES, spol. s.r.o. bolo potrebné subsumovať pod § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za zrejmé, že medzi účastníkmi konania pod sp. zn. 25Cb/170/2002 vznikol relatívny obchodnoprávny vzťah, predmetom ktorého bolo vykonanie záručnej prehliadky vozidla, ktoré spoločnosť AES, spol. s.r.o. využívala ako služobné vozidlo pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti. Na základe uvedeného konštatoval, že pokiaľ bol predmetom konania záväzok vyplývajúci z obchodnoprávneho vzťahu, sudkyňa zaradená na občianskoprávny úsek nebola v zmysle rozvrhu práce pre rok 2002 príslušná prejednávať obchodnoprávnu vec. Pridelením veci sudcovi zaradenému na obchodnoprávny úsek tak predsedníčka súdu postupovala v súlade so zákonom č. 335/1991 Zb., vyhlášky č. 66/1992 Zb. a platným rozvrhom práce, t.j. týmto konaním nemohlo dôjsť zo strany Okresného súdu Bratislava II k nesprávnemu úradnému postupu.

1.4. Vo vzťahu k sudcovi JUDr. Milanovi Hupkovi, ktorému bola vec pridelená na vybavenie súd prvej inštancie konštatoval, že nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 2 Spravovacieho poriadku pre okresné a krajské sudy. Spoločnosť AES, spol. s.r.o. v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 rovnako namietala zaujatosť sudcu JUDr. Milana Hupku v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. O tejto námietke rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo 16. októbra 2003 č.k. 13Ncb/12/2003- 23, tak, že JUDr. Milan Hupka nie je vylúčený z prejednávania veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava II, sp. zn. 25Cb/170/2002. Z uvedeného vyplýva, že vo veci rozhodol zákonný sudca a neexistovali žiadne zákonné predpoklady, pre ktoré by predsedníčka súdu bola oprávnená vec prideliť inému sudcovi. Obdobný názor vyslovil aj Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, v uznesení z 15. marca 2011 č.k. 2Cob/263/2010- 141, a Najvyšší súd SR v uznesení z 30. júna 2011, sp. zn. 4 Obdo 32/2011. Z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením žalobcu, že JUDr. Milan Hupka konal v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/170/2002 ako nezákonný sudca, keď mu vec bola pridelená po nezákonnom odňatí veci zákonnej sudkyňi JUDr. Zuzane Korčekovej. V prípade zmeny okolností žalobcovi nič nebránilo, aby opätovne v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 namietol zaujatosť sudcu JUDr. Milana Hupku. Námietku zaujatosti voči sudcovi však možno uplatniť len v konaní, v ktorom právnu vec prejednáva zákonný sudca, voči ktorému námietka smeruje. V konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nebol zákonným sudcom JUDr. Milan Hupka, a preto súd prvej inštancie nebol oprávnený vysloviť záver, že rozhodoval vo veci sp. zn. 25Cb/170/2002 ako nezákonný sudca.

1.5. K tvrdeniam žalobcu, že neoprávneným preradením veci do obchodného úseku súdu mu vznikla škoda neoprávneným vyrubení súdneho poplatku, určeného ako poplatok z obchodného sporu a nie ako poplatok podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. spotrebiteľa domáhajúceho sa ochrany svojho práva, súd prvej inštancie poznamenal, že o uložení poplatkovej povinnosti rozhodol Okresný súd Bratislava II uzneseniami z 24. apríla 2009 a 28. augusta 2009, na základe ktorých žalobca zaplatil na účet súdu poplatky 1 170,15 €. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za preukázané, že predmetom veci prejednávanej v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 bol záväzok vyplývajúci z obchodnoprávneho vzťahu, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania ako podnikateľskými subjektmi., Z uvedeného dôvodu sa spoločnosť AES, spol. s.r.o. ako právny predchodca žalobcu, nepovažovala za spotrebiteľa, a teda sa na ňu nevzťahoval § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb., v zmysle ktorého by bola oslobodená od súdnych poplatkov. Ďalej konštatoval, že po preradení veci na obchodný úsek bol spoločnosti AES, spol. s.r.o. vyrubený poplatok v zmysle príslušnej položky sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. Navyše proti uzneseniam, ktorými sa spoločnosť AES, spol. s.r.o. uložila poplatková povinnosť, bolo prípustné odvolanie, v ktorom spoločnosť mohla uplatniť svoje námietky v súvislosti s právnym posúdením povahy žalobcu, ako podnikateľského

subjektu, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Spoločnosť AES, spol. s.r.o. tak však neurobila, resp. túto skutočnosť v konaní nepreukázala. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že vec bola pridelená zákonnému sudcovi v zmysle platného rozvrhu práce, keďže predmetom prejednávanej veci bol záväzok vyplývajúci z relatívneho obchodnoprávneho vzťahu, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto zo strany Okresného súdu Bratislava II nedošlo preradením veci z občianskoprávneho úseku na obchodnoprávny úsek k nesprávne úradnému postupom. Žalobcovi bol vyrubený súdny poplatok v súlade so Sadzobníkom súdnych poplatkov, a preto nedošlo ani k vzniku majetkovej škody na strane žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca tak nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, t.j. existenciu nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej škody.

1.6. Vo vzťahu k určovacím výrokom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol povinný v konaní preukázať, že má na určenie práva naliehavý právny záujem. Žalobca existenciu naliehavého právneho záujmu odôvodnil tým, že pokiaľ súd vyhovie určovacej časti návrhu, vyrieši tým základ návrhu o plnenie, a táto okolnosť samotná zakladá naliehavý právny záujem na požadovanom určení; okrem toho, na konanie o určení, či právoplatná verejná listina vydaná súdmi SR potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje mal daný naliehavý právny záujem na prejednaní návrhu už tým, že takéto skúmanie priamo vyžaduje O.s.p.. Skonštatoval, že pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaný návrh je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ním môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 6. decembra 2012, sp. zn. 5 Cdo 31/2011). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha. Predpokladom priznania náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je vysporiadanie sa súdu s otázkou existencie namietaného nesprávneho úradného postupu. Určovacie výroky petitu návrhu spočívali v určení, že spoločnosť AES, spol. s.r.o. nepoužívala motorové vozidlo na podnikateľské účely, neprevádzkovala taxislužbu, vo vzťahu k spoločnosti AUTOTREND, spol. s.r.o. vystupovala obdobne ako fyzická osoba a služby autoservisu využívala priamo pre osobnú spotrebu fyzických osôb. Keďže tieto tvrdenia všeobecných súdov žalobca považoval za jeden z predpokladov nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorý spočíval v neoprávnenom vyrubení súdneho poplatku, súd prvej inštancie bol povinný vysporiadať sa s touto otázkou v rámci hodnotenia dôkazov a skutkových okolností, za ktorých došlo k preradeniu veci na obchodnoprávny úsek. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že medzi účastníkmi konania so sp. zn. 25Cb/170/2002 vznikol obchodnoprávny vzťah a k preradeniu veci na obchodnoprávny úsek došlo v súlade so zákonom a rozvrhom práce. Na strane žalobcu tak neexistoval naliehavý právny záujem na vyslovení týchto určovacích výrokov, keďže súd tieto napádané výroky vyhodnotil v rámci dokazovania vo vzťahu k určení, či došlo zo strany súdu k nesprávne úradnému postupom. Námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení, že vo vzťahu k spoločnosti AUTOTREND, s.r.o. vystupoval ako spotrebiteľ, súd vyhodnotil v rámci konania sp. zn. 25Cb/170/2002. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 31/2011. Postup žalobcu, ktorý sa v konaní domáhal vyslovenia určovacích výrokov, podstata ktorých už bola prejednaná v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 je v rozpore s účelom § 80 písm. c/ O.s.p. Súd prvej inštancie sa preto stotožnil s vyjadrením žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na určovacej časti žaloby.

1.7. Nakoľko žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zároveň nepreukázal naliehavosť právneho záujmu na určení, že spoločnosť AES, spol. s.r.o., ako právny predchodca žalobcu, nepoužívala motorové

vozidlo na podnikateľské účely, neprevádzkovala taxislužbu, vo vzťahu k spoločnosti AUTOTREND, s.r.o. vystupovala obdobne ako fyzická osoba a služby autoservisu využívala priamo pre osobnú spotrebu fyzických osôb, súd prvej inštancie návrh žalobcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, § 11, § 26 ods. 1, § 27 ods. 1, a 3 zákona č. 335/1991 Zb., § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 vyhlášky č. 66/1992 Zb., § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 27 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 80 písm. c/ O.s.p. zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. apríla 2017 sp. zn. 3Co/649/2014 na odvolanie žalobcu potvrdil napadnutý rozsudok prvej inštancie ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku vo vzťahu k zamietajúcim výrokom na určenie, že: 1/ spoločnosť AES, spol. s.r.o. nikdy neprevádzkovala taxislužbu, a žiadne jej vozidlo ani nebolo nikdy používané ako taxík, 2/ JUDr. Milan Hupka konal v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/170/2002 ako nezákonný sudca, keď mu vec bola pridelená po nezákonom odňatí veci zákonnej sudkyňi JUDr. Zuzane Korčekovej, 3/ spoločnosť AES, spol. s.r.o. kúpila auto O. a používala ho pre svoju vlastnú potrebu, 4/ spoločnosť AES, spol. s.r.o. voči spoločnosti AUTOTREND s.r.o. (teraz AUTO SERVICES GROUP, s.r.o.) vždy vystupovala obdobne ako fyzická osoba, ktorá používa služby autoservisu na opravu áut používaných pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, odvolací súd uviedol, že v zmysle predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (§ 80 písm. c/ O.s.p.) návrhom na začatie konania bolo možné uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Súčasťou právneho posúdenia veci súdom je v prípade určovacej žaloby aj posúdenie jej procesnej prípustnosti z hľadiska preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Určovací návrh má spravidla preventívny charakter a má miesto predovšetkým tam, kde ním možno eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu a zodpovedajúcu nápravu nemožno dosiahnuť inak. Určovací návrh je namieste tiež tam, kde najúčinnejšie vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a možno ním dosiahnuť odvrátenie budúcich sporov účastníkov konania a predísť rozmnožovaniu súdnych konaní. Pokiaľ nemožno očakávať naplnenie týchto funkcií určovacieho návrhu, nie je daný naliehavý právny záujem vyžadovaný ustanovením § 80 písm. c/ O.s.p. (teraz § 137 písm. c/ CSP). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že určovací návrh nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, zamietne návrh bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

2.1. Odvolací súd uviedol, že zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 CSP súd prvej inštancie náležitou aplikáciou § 80 písm. c/ O.s.p. dospel k správne právne záveru, že žalobca nemá na požadovaných určeníach naliehavý právny záujem; náležite vysvetlil, že procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu); svoje dôvody vedúce k zamietnutiu určovacích petítov spočívajúce v tom, že domáhanie sa vyslovenia určovacích výrokov, ktorých podstata je prejednaná v konaní pod sp. zn. 25Cb/170/2002 je v rozpore s účelom § 80 písm. c/ O.s.p., aj riadne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. Poznamenal, že obsahom určujúcich výrokov, ktorých vydania sa žalobca v preskúmvanej veci domáhal je ustálenie skutkového a právneho stavu, ktorý je predmetom skúmania v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 25Cb/170/2002; ustálenie právne významných skutočností, ktorých určenia sa žalobca podanou žalobu v aktuálnom konaní domáhal je však úlohou Okresného súdu Bratislava II práve v spore sp. zn. 25Cb/170/2002, ktorého právne závery nemôžu byť žiadnym spôsobom v inom konaní konvalidované (navyše s inou stranou sporu na strane žalovaného). Za správny nepovažoval názor žalobcu v podanom odvolaní, že na určení nepravdivosti toho, čo je osvedčené alebo potvrdené listinami vydanými súdmi SR v medziach ich právomoci, je vždy daný právny záujem dotknutého subjektu s tým, že povinnosť preskúmania skutkových tvrdení štátnych orgánov súdom údajne ukladá § 134 O.s.p.; takúto argumentáciu považoval odvolací súd za úplne nepatričnú, lebo pravdivosť toho, čo sa osvedčuje alebo

potvrzuje v listine vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci (§ 205 CSP predtým § 134 O.s.p.) nemožno vyvrátiť cielene vyvolaným osobitným konaním podľa § 137 písm. c/, písm. d/ CSP (predtým § 80 písm. c/ O.s.p.) v ktorom by mal byť rozsudok vydaný iným súdom v základnom konaní (preukazovaním opaku toho, čo tento rozsudok potvrdzuje) zbavený dôkaznej sily.

2.2. Odvolací súd na dôvažok poukázal na to, že určovací výrok podľa § 80 písm. c/ O.s.p. (teraz § 137 písm. c/ CSP) sa môže týkať výlučne iba určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je; žalobcom požadované určenia, neboli určeniami podľa § 137 písm. c/ CSP (resp. § 80 písm. c/ O.s.p.) v zmysle ktorých sa rozhoduje najmä o určení, či tu právo je alebo nie je. Žalobcom požadované určenia sú určeniami právnych skutočností, ktoré ale nevyplývajú zo žiadneho osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ CSP), preto nebolo možné ani žalobou požadovať, aby sa rozhodlo o ich určení. Na ďalšie ozrejenie právnej stránky veci odvolací súd uviedol, že stranami sporu v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/170/2002 sú žalobca (v pozícii žalobcu) a (po zmene obchodného mena) spoločnosť AUTO SERVICES GROUP, s.r.o. na strane žalovaného; subjektom vo vzťahu ktorému by sa teda žalobca mohol domáhať určenia pre konanie právne významných skutočností je výlučne spoločnosť AUTO SERVICES GROUP, s.r.o. Medzi žalobcom a žalovaným (Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR) neexistuje a neexistoval žiaden právny vzťah týkajúci sa užívania motorového vozidla vo vlastníctve žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu.

2.3. Osobitne vo vzťahu k výroku, ktorým sa žalobca domáhal určenia, že JUDr. Milan Hupka konal v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/170/2002 ako nezákonný sudca, keď mu vec bola pridelená po nezákonom odňatí veci zákonnej sudkyňi JUDr. Zuzane Korčekovej odvolací súd konštatoval, že otázka zákonného sudcu je otázkou procesného charakteru, o ktorej súd v (inom) nachádzajúcom konaní nemá právomoc rozhodovať na základe návrhu strany sporu na určenie existencie práva, resp. inej právnej skutočnosti. Medzi stranami sporu a zákonným sudcom v konaní síce vzniká civilno-procesný vzťah, ktorého obsahom sú vzájomné procesné práva a im zodpovedajúce procesné povinnosti súdu a strán navzájom upravených ustanoveniami civilného procesného práva; jeho obsah však nie je tvorený vzájomnými právami a povinnosťami, ktoré by vyplývali zo zákonných alebo zmluvných ustanovení hmotnoprávneho charakteru, a preto okolnosť, či nejaké konanie prebieha pred zákonným sudcom sa skúma jedine v rámci prebiehajúceho (základného) konania ako jeho procesná podmienka. Nebolo preto možné akceptovať opodstatnenosť dôvodov uvádzaných žalobcom v odvolaní, že nakoľko o určení zákonného sudcu v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 neexistuje žiaden záväzný výrok, súd prvej inštancie bol povinný prejednať jeho návrh, ktorý de facto smeroval k určeniu, že v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 došlo k zmene zákonného sudcu v rozpore s právnym poriadkom. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR zo 7. decembra 2011, I. ÚS 200/2011, na ktorý žalobca vo svojom odvolaní poukazoval v súvislosti s tvrdením súdu prvej inštancie, že nemá právomoc riešiť otázku, či bol žalobca poškodený v jeho práve na zákonného sudcu, odvolací súd poznamenal, že predmetný nález Ústavného súdu SR vychádzal z odlišného skutkového stavu, zaoberal sa v merite veci odlišnou právnou otázkou, a preto ani označené rozhodnutie ako súčasť argumentácie žalobcu nebolo spôsobilé vyvolať pochybnosť o ústavnej zlučiteľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (sťažovatelia namietali, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o zamietnutí reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou nebrali do úvahy rozhodujúce skutočnosti, v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, arbitrárne, a tým aj protiústavné. Podstata sťažnostných námietok všetkých sťažovateľov vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu (potvrdzujúceho zamietnutie plánu) spočívalo v tvrdenom nespravodlivom zvýhodnení jedného veriteľa (banky) na úkor všetkých ostatných veriteľov - osobitne sťažovateľov, medzi ktorými sú tak predseda predstavenstva dlžníka, ďalej subdodávateľa stavby, ako aj osoby, ktoré odstúpili od zmlúv o budúcich zmluvách o prevode vlastníctva bytov či nebytových priestorov). Z týchto dôvodov bolo vylúčené, aby v prípade potvrdenia zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie dochádzalo k nerešpektovaniu princípu právnej istoty, ktorý musí byť prítomný v rozhodnutiach súdov v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS SR 92/2009). V tejto súvislosti bolo podľa názoru odvolacieho súdu namiesto konštatovania súdu prvej inštancie, že otázka zákonného sudcu v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002 bola riešená v konaní o námietke zaujatosti, v odvolacom a taktiež v dovolacom konaní, keď vo všetkých prípadoch súdy námietky žalobcu proti obsadeniu súdu zamietli ako nedôvodné. Najvyšší súd SR uznesením z 30. júna 2011, sp. zn. 4Obdo 32/2011, ktorým odmietol dovolanie žalobcu v napadnutej časti smerujúce proti uzneseniu

Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/263/2010-141, 2Cob/264/2010, z 15. marca 2011, vyslovil jednoznačný záver, že vzhľadom na výrok uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2003, sp. zn. 13Ncb/12/2003, ktorým vyslovil, že JUDr. Milan Hupka nie je vylúčený z prejednávania veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava II sp.zn. 25Cb/170/2002, vec rozhodol zákonný sudca, ktorému vec bola pridelená v súlade s rozvrhom práce.

2.4. K zamietnutiu žaloby v časti uplatňovaného nároku na zaplatenie 1 170,15 € s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom za nedôvodne zaplatený súdny poplatok odvolací súd uviedol, že základnými predpokladmi vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. pri rozhodovaní o súdnom poplatku podľa zákona č. 71/1992 Zb., sú existencia škody (nemajetkovej ujmy), nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nakoľko žalobca sa (popri vyslovení určovacích výrokov) proti žalovanému domáhal zaplatenia 1 170,15 € s príslušenstvom na tom základe, že zverejnené skutkové zistenia súdov všetkých inštancií v konaní sp. zn. 25Cb/170/2002, podľa ktorých vozidlo (oprava ktorého bola predmetom sporu) slúžilo na podnikateľské účely, boli použité za účelom jeho poškodenia v jeho ústavnom práve na zákonného sudcu v konaní vedenom pod sp. zn. 25Cb/170/2002, a boli dôvodom preradenia jeho občianskoprávneho návrhu na obchodný úsek, čím mu bol odňatý zákonný sudca; a len z dôvodu tvrdenia, že pôvodný žalobca používal sporný automobil ako taxislužbu mu bol vyrubený súdny poplatok 1 170,15 €, sa súd prvej inštancie správne zaoberal uvedenými základnými predpokladmi vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu v predmetnej veci. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci orgán verejnej moci aplikuje pravidlo právnej normy na ním posudzovaný prípad a rozhoduje tak o právach a povinnostiach individuálnych subjektov. Podľa § 6 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti štátu, aby bolo právoplatné alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľné rozhodnutie ako nezákonné zrušené či zmenené. Vznik zodpovednosti štátu teda predpokladá zistenie, že rozhodnutie bolo nezákonné a odstránenie (zrušenie) nezákonného rozhodnutia, lebo inak by súčasťou existenciou nezákonného rozhodnutia (bez zrušenia) a rozhodnutia priznávajúceho zodpovednostný nárok na základe jeho nezákonnosti dochádzalo k rozdielnemu posúdeniu tej istej otázky; vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu predpokladá zistenie, že rozhodnutie bolo nezákonné a odstránenie (zrušenie) nezákonného rozhodnutia, lebo inak by sa súčasťou existenciou nezákonného rozhodnutia a rozhodnutia priznávajúceho zodpovednostný nárok na základe jeho nezákonnosti vytvoril nekonsolidovaný právny stav. Rozhodnutie vydané vo veci nezákonnosti rozhodnutia príslušným orgánom je pre súd rozhodujúci o náhrade škody záväzná, a tento súd musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom, resp., musí sa držať jeho výroku, že napadnuté rozhodnutie nie je nezákonné.

2.5. Odvolací súd poukázal na to, že v súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí nie je súd v konaní o zodpovednosti za škodu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená iba vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Podmienka zakotvená v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. bráni tomu, aby odškodňovacie konanie plnilo funkciu, ktorá prináleží opravným prostriedkom a preto po relevantnom vyhodnotení všetkých právne významných skutočností bol správny záver súdu prvej inštancie o tom, že zo strany Okresného súdu Bratislava II nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a vyrubení súdneho poplatku v súlade so Sadzobníkom súdnych poplatkov nedošlo k vzniku majetkovej škody. V konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú jednak nezákonným rozhodnutím štátu v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým je nezákonné rozhodnutie a rovnako nebol preukázaný ani základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým je nesprávny úradný postup štátu. Keďže na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné kumulatívne, t.j. súčasné splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, nepreukázanie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu bolo dostatočným dôvodom na zamietnutie žaloby. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik majetkovej škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej škody. Vzhľadom na správne vyhodnotenie

nesplnenia ani jedného z kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. súdom prvej inštancie, odvolacie námietky žalobcu z hľadiska právneho posúdenia veci a dodržania zásad spravodlivého procesu nemali nijaký význam a preto ich považoval v súhrne za irelevantné. Skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní tak neboli ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP argumentujúc tým, že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a táto je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Namietal, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v súlade so základnými princípmi čl. 2, čl. 3, čl. 4 Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nezákonné, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, popierajúce všeobecnú platnosť bodu 29. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 200/2011. Odvolací súd podľa jeho názoru konal v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a vyhľadával možnosť dosiahnuť stav denegatio iustiae.. Namietal, že mu bolo odňaté právo záverečnej reči, ktorú bol nútený podať prostredníctvom podateľne až po vyhlásení rozsudku, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vyhlásené nezákonným spôsobom a odvolací súd sa s takýmto závažným poškodením práv dovolateľa, ktorý je dôvodom na zrušenie takto vyhláseného rozsudku, vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal; nevysporiadal sa tiež so zásadnými námietkami uvedenými v jeho odvolaní. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/, a c/ CSP). Odvolací súd porušil čl. 2 ods. 2 CSP bez toho, aby splnil podmienku uvedenú v čl. 2 ods. 3 CSP a aby dôkladne a presvedčivo odôvodnil tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Podľa názoru dovolateľa pravdivosť toho, čo bolo potvrdené verejnou listinou, nemožno vyvrátiť a odvolací súd mal takéto tvrdenie odôvodniť poukazom na zákonnú úpravu, ktorá však takémuto dokazovaniu bráni. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1.marca 2010 sp. zn. 2 Cdo/199/2005. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie dovolacieho súdu, že k tvrdenej procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalobcu o vade zmätočnosti.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa

svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, resp. rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie faktická činnosť alebo nečinnosť súdu (procedúra prejednávania veci, resp. to, ako súd viedol konanie), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a účastníkovi konania (strane sporu) znemožňuje realizáciu jeho procesných oprávnení a marí mu možnosť jeho aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a I Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Keďže postupom súdu nie je samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhu alebo žaloby (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017), nie je ním ani časť rozhodnutia - odôvodnenie (obsah, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Tieto právne náhľady najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľné aj ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

9. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne, nepresvedčivé, vedúce podľa jeho názoru až k jeho nepreskúmateľnosti. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) ale zastávala názor, že vada spočívajúca v nepreskúmateľnosti rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (nie zmätočnosť) zotrvalo aj stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

10. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10.1. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

10.3. Najvyšší súd vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Obsah spisu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

11. Dovolateľ ďalej namietal, že mu bolo súdom prvej inštancie odňaté právo záverečnej reči, ktorú namiesto prednesu podal prostredníctvom podateľne, teda až po vynesení rozsudku. Žalobca túto námietku uplatnil v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s jeho námietkami v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne a dostatočne vyporiadal. Dovolací súd poukazuje, že v danej situácii žalobca už cestou riadneho opravného prostriedku dosiahol sledovaný účel, jeho tvrdenie o odňatí možnosti pred súdom konať nemá tak žiadne opodstatnenie (k tomu porovnaj m. m. R 39/1993). Aj podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na súde prvej inštancie, môže byť korigovaný konaním

na druhoінстанčnom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Preto nedošlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie strán sporu a ani k zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP aj z nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, ako i nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

13. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd pripomína naďalej aktuálne konštatovanie ústavného súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014 a tiež IV. ÚS 279/2018).

14. Žalobca v dovolaní namietal, že sudy oboch inštancií vec nesprávne právne posúdili a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle

§ 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku,

od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá

v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Žalobca však neoznačil právnu otázku riešenú odvolacím súdom, od ktorej záviselo rozhodnutie v danej veci, pri riešení ktorej by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tiež neuviedol, aká právna otázka, ktorú riešil odvolací súd, je podľa jeho názoru rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Sudy nižšej inštancie dospeli k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zároveň nepreukázal naliehavosť právneho záujmu na určení, že spoločnosť AES, spol. s r.o., ako právny predchodca žalobcu, nepoužívala motorové vozidlo na podnikateľské účely, neprevádzkovala taxislužbu, vo vzťahu k spoločnosti AUTOTREND, spol. vystupovala obdobne ako fyzická osoba a

služby autoservisu využívala priamo pre osobnú spotrebu fyzických osôb. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje žalobca v dovolaní (2 Cdo 199/2005) nerieši otázku, ktorá bola rozhodujúcou pre právne posúdenie v danej veci.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol (§ 447 písm. c/, f/ CSP).

Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.